

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 386/07
22.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужилаца: АА, малолетних тужилаца ММ и ММ1, чији је законски заступник - мајка АА и ББ и ВВ, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, против тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова - Секретаријат Врање, чији је законски заступник Републичко јавно правобранилаштво из Београда - Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Врању Гж. 1600/06 од 28.09.2006. године, у седници већа одржаној дана 22.02.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Врању Гж. 1600/06 од 28.09.2006. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Врању Гж. 1600/06 од 28.09.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Општинског суда у Врању П. бр. 1706/05 од 12.04.2006. године. Том пресудом, ставом I изреке, тужена је обавезана да свим тужиоцима на име правичне новчане накнаде због смрти блиског лица исплати износе од по 350.000,00 динара, а тужиоцима АА, ББ и ВВ и износ од 394.130,00 динара на име трошкова: сахране - погребне и друге опреме, црнине, подизање споменика, уређење гробног места и хране и пића, све са законском затезном каматом почев од 12.04.2006. године па до коначне исплате у смислу члана 277. ЗОО, а у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде. Ставом II изреке тужена је обавезана да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 313.200,00 динара у истом паричном року.

Против наведене правоснажне другостепене пресуде тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући ревизију у смислу члана 399. ЗПП који се у овом ревизијском поступку примењује на основу члана 491. став 1. ЗПП, Врховни суд је нашао: да ревизија није основана. Обзиром да доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Није основан ни ревизијски разлог о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, сада покојног ПП и још једно лице, су дана 12.08.2000. године у близини бензинске пумпе где су отишли ради набавке горива, киднаповала два припадника паравојне терористичке организације тзв. ОВПМБ (ослободилачке војске Прешева, Медвеђе и Бујановца): ГГ и ДД и одвели их у село ЋЋ, где су из лишили живота. Њихови посмртни остаци су прикривени, па су пронађени тек крајем 2001. године и током 2002. године у старом рударском окну у том селу. Припадници наведене паравојне терористичке организације која је деловала на просторима наведених општина југа Србије у периоду од 1999-2001. године, извршили су велики број најтежих кривичних дела против живота и тела људи над неалбанским становништвом, односно над припадницима других народа и националних заједница. Против ГГ и ДД је покренут истражни поступак пред Окружним судом у Врању у предмету Ки. бр. 145/03 решењем о спровођењу истраге од 15.01.2004. године којим се они терете за кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка б. КЗ РС. Управо против њих двојице који су у наведено време када се десило штетни догађај, били активни припадници наведене терористичке организације, поднето је пред ОЈГ у Врању више кривичних пријава за кривична дела тероризма, убиства и удруживања ради непријатељског деловања, упереног против Републике Србије и њене безбедности. Тужиоци су малолетна деца, супруга и родитељи покојног ПП, који су се (родитељи и супруга) изложили трошковима: његове сахране, подизања надгробног споменика, уређења гробног места, погребне и друге опреме, црнине и трошковима подушја, у износу од укупно 394.130,00 динара утврђеном налазом и мишљењем судског вештака финансијске струке од 30.03.2005. године.

Полазећи од изложеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право закључивши да је тужена држава одговорна и у обавези да тужиоцима накнади, у смислу члана 180. Закона о облигационим односима нематеријалну и материјалну штету насталу због смрти њиховог оца, супруга и сина, услед аката терора и насиља на њеној територији. Исправно одмеривши висину накнаде накнаде за нематеријалну штету на име претходних тужених болова и посмртних трошкова од

новчане накнаде за нематеријалну штету на име претрпљених душевних болова у досуђеним износима од по 350.000,00 динара, према свим релевантним критеријумима из члана 200. у вези члана 201. став 1. Закона о облигационим односима. Такође правилно одмеривши и накнаду претрпљене материјалне штете у утврђеној висини накнаде која припада супрузи и родитељима који су се тим трошковима изложили, у смислу члана 193. став 1. у вези члана 189. став 2. Закона о облигационим односима.

Тужена својом ревизијом неосновано напада правно становиште нижестепених судова о њеној одговорности у смислу члана 180. ЗОО којим је прописан посебни случај одговорности државе за штету насталу услед аката насиља и терора; истичући да је смрт ПП последица извршења кривичног дела убиства, због чега су саизвршиоци овог кривичног дела ти који су по основу кривице одговорни за накнаду настале штете. Стога што је ово убиство у контексту времена и околности под којима се догодило, последица терористичког акта припадника терористичке организације која је тада деловала на просторима наведених општина на југу Србије, из политичких мотива и циљева управљених против државног уређења и безбедности Републике Србије.

Следствено томе и у том контексту је ирелевантан ревизијски навод тужене да није утврђено да ли је киднаповање и лишење живота ПП било срачунато на рушење Уставног поретка Републике Србије, код утврђења постојања осталих атрибута тероризма (као организоване акције насиља мотивисане политичким циљевима управљеним против државног уређења и безбедности државе) у конкретном случају.

Преосталим наводима своје ревизије о непоузданости чињеничног закључка о смрти ПП као последице терористичког акта изведеног по њој на бази извештаја СУП-а Врање, тужена заправо напада утврђено чињенично стање као непотпуно и погрешно утврђено. Међутим, са тог разлога се ревизија не може изјавити у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Правилно је одлучено и о накнади трошкова поступка у смислу чланова 149. став 1. и 150. ЗПП.

Изложени разлози су они који су руководили Врховни суд на доношење одлуке као у изреци применом члана 405. став 1. у вези члана 491. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц